

Рускитѣ войници много ме обичаха и играеха съ менѣ. Носеха ме на рамо, правеха ми играчки и ми даваха войнишка чорба и каша. Често ме питаха — „А где твой джобъ?“ И умирали отъ смѣхъ, когато съмъ показвалъ джоба на дрехата си, безъ да разбирамъ шегата имъ. Азъ и сега си спомнямъ за тия добри и едри хора, обути въ голѣми ботуши. Колцина ли отъ тѣхъ ще сж още живи?...

II. Образование.

1. Въ родния ми градъ.

Следъ заминаването на руситѣ, споменитѣ ми се губятъ, за да възобновятъ пакъ, когато тръгнахъ за първи пжтъ на училище, но още много малъкъ. Азъ плачехъ и искахъ да ходя на „школото“ съ по-голѣмия си братъ Василь. Това ще е било наскоро следъ освобождението. Главното училище, заедно съ всички пособия и голѣмата си библиотека, бѣше изгорѣло отъ пожара, който унищожи централната частъ на града, съ покритата чаршия. За училищни помѣщения сж били приспособени изоставени турски кжщи. Братъ ми, по настояване на майка ми, понѣкога ме взимаше съ себе си. Първиятъ пжтъ ме заведе въ една ниска и похлупена сграда, въ тѣсната уличка, задъ сегашното читалище „Зора“. Въ стаята нѣмаше чинове, ни черна дъска и ученицитѣ седѣха по земята. После отивахме въ друго училище, което се намираше до „касапската вада“ надъ кжщата на стария Дим. Арнаудовъ. Тамъ имаше голѣмъ дворъ и класната стая на горния етажъ, свѣтла и съ чинове, но не за всички ученици. Учителтъ, името му не помня, бѣше възрастенъ и куцъ човѣкъ, който се подпираше на дебелъ бастунъ. Той сѣдаше не на столъ, а върху масата, опрѣнъ съ гърба до стената. Следъ обѣдъ, въ това положение, заспиваше, като оставяше дежурнитѣ да пазятъ ученицитѣ. Бѣше много строгъ и биеше, освенъ съ тоягата си, но и съ жилави дюлеви пръчки, които дежурнитѣ ученици му донасяха по длъжностъ. Наказаниятъ се вземаше на гърбъ отъ нѣкой по-якъ ученикъ, който му стискаше здраво ржцетѣ отпредъ, а другъ пляскаше съ пръчкитѣ по задника. И траги-комедията почваше...